

Sygn. akt: I C 313/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa K. (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej K. P. na rzecz powoda K. (...) z siedzibą w W. kwotę 8.560,45 zł (osiem tysięcy pięćset sześćdziesiąt złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 7 % od dnia 28 lutego 2019 roku do dnia 29 maja 2019 roku,
- należność zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku wraz z odsetkami, tj. kwotę 8.709,85zł (osiem tysięcy siedemset dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) rozkłada na 9 miesięcznych rat, 8 rat w wysokości 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) każda rata i ostatnia 9 rata w wysokości 709,85 zł (siedemset dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy), płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami,
- nie obciąża pozwanej K. P. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 313/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód K. (...) z siedzibą w W. wniósł, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przeciwko K. P. pozew o zapłatę kwoty 8.560,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że wierzytelność dochodzona jest przez powoda z tytułu umowy za świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej w dniu 22 września 2014 r. przez pozwaną. Powód wyjaśnił, że nabył wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy o przelew wierzytelności zwartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę 8560,45 zł. składają się należności wynikające z poszczególnych tytułów oraz odsetek naliczonych na dzień poprzedzający złożenie pozwu w niniejszej sprawie. Zdaniem powoda dochodzona wierzytelność jest bezsporna, albowiem pozwana nie kwestionowała wysokości otrzymanych faktur za świadczone usługi telekomunikacyjne w postępowaniu reklamacyjnym lub też reklamacje pozwanej nie zostały uwzględnione przez operatora. Powód powołał się na art. 107 ust 1 ustawy prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004 r. i wskazał, że pozwana nie jest obecnie uprawniona do kwestionowania wysokości faktur wystawionych przez operatora.

Postanowieniem z dnia 22 marca 2019 roku w sprawie I Nc-e 391297/19 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana na rozprawie w dniu 29 maja 2019 roku wskazała, że wierzytelność której dotyczy pozew stanowi długi jej byłego męża, który zmarł, a miała je spłacić jej była teściowa. Powódka wyjaśniła, że obecnie teściowa nie poczuwa się do spłaty i nie chce spłacić zadłużenia. Przyznała, że jest świadoma, że musi spłacić zadłużenie. Zgodziła się zapłacić należność dochodzoną przez powoda. Wyjaśniła, że prowadzi jednoosobowy salon fryzjerski i osiąga dochód około 2.500 zł. miesięcznie. Wskazała, że jej trzynastoletnia córka otrzymuje rentę po ojcu w wymości 1000 zł. miesięcznie, ma na utrzymaniu również czteroletniego syna z drugiego małżeństwa, na którego otrzymuje 500+. Wyjaśniła, że obecnie prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe, mieszka w połowie domu odziedziczonego po rodzicach, a druga połowa należy do brata. Wyjaśniła ponadto, że w trakcie podpisania umowy była z byłym mężem w dobrych relacjach i mu pomagała. Były mąż zawsze spłacał swoje zobowiązania, w związku czym podpisała za niego umowę, ale zgodnie z ich porozumieniem to on miał opłacać faktury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2014 r. pozwana K. P. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...). Pozwana podpisała umowę, jednakże korzystać ze świadczeń miał jej były mąż, który miał opłacać rachunki związane z umową. W trakcie realizacji umowy były mąż pozwanej zaprzestał regulowania należności z tytułu opłat abonamentowych, następnie zmarł.

bezsporne, ponadto umowa, k. 68-73, k. 74-82, faktura, nota odsetkowa k. 73v-74, 84-105

Pozwana nie uregulowała należności wynikających z przedmiotowej umowy, w związku z czym wzywana była do zapłaty. Pozwana przekonana była, że długi byłego męża zapłaci jej była teściowa, która początkowo poczuwała się do spłaty, następnie odmówiła.

bezsporne, ponadto wezwanie k. 106- 109

W dniu 18 czerwca 2018 r. wierzyciel (...) sp. z o.o. w W. przeniósł wierzytelność z ww. umowy na rzecz powoda K. (...) z siedzibą w W.

bezsporne, ponadto umowa k. 35- 37

Pozwana K. P. prowadzi jednoosobowy salon fryzjerski i osiąga dochód około 2500 zł. miesięcznie. Ma na utrzymaniu trzynastoletnią córkę, która otrzymuje rentę po ojcu w wysokości 1000 zł. miesięcznie oraz czteroletniego syna z drugiego małżeństwa, na którego otrzymuje 500+. Mieszka w połowie domu odziedziczonego po rodzicach, a druga połowa należy do brata.

bezsporne, nadto: wyjaśnienia pozwanej – porównaj protokół k. 119

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwana uznała powództwo nie kwestionując faktu, iż zawarła umowę opisaną w pozwie. Przyznała, iż nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania albowiem umowę podpisała na prośbę byłego męża któremu pomagała i który zobowiązał się opłacać faktury, jednakże on zmarł.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania. Podkreślić należy, że pozwana uznała powództwo. Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanej, należało uwzględnić żądanie powoda w całości, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.560,45 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lutego 2019 r. do dnia 29 maja 2019 r.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega). Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na sytuację materialną i osobistą pozwanej. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić ją i jej rodzinę na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że zawarła ona umowę aby pomóc byłemu mężowi, który niestety zmarł. Zaprzestanie spłacania zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy spowodowane było sytuacją osobistą i majątkową pozwanej i nie wynikał z jej winy, albowiem jak podkreślała były mąż zawsze wcześniej opłacał faktury. Następnie była teściowa zobowiązała się spłacić zadłużenie syna, czego jednak nie uczyniła. Obecnie pozwana prowadzi jednoosobowy salon fryzjerski i osiąga dochód około 2500 zł. miesięcznie. Ma na utrzymaniu trzynastoletnią córkę, która otrzymuje rentę po ojcu w wysokości 1000 zł. miesięcznie oraz czteroletniego syna z drugiego małżeństwa, na którego otrzymuje 500+. Mieszka w połowie domu odziedziczonego po rodzicach, a druga połowa należy do brata. Strona powodowa nie zakwestionowała stanowiska pozwanej.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd, biorąc pod uwagę, że pozwana uznała powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jej stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu.